

вчера беше когато и аз бях такова момче...

И през ума му пробегна за миг споменът за златозарната ^{Конст-нц} ^я Визанс и онова гордо и упорито ^{младер} момче, ^{което} бе пристигнало там като тъмен, неизвестен пленник...

- Иоан вече кара седемнадесет години - каза Елена и погледна с гордост сина си.

Нямаше по-хубав момък в Търново от младия княз Иоан-Асен. Строен и висок, с ^{из}скрящи черни очи. Над челото му - светло и гладко - падаха меки и тъмни къдри. Извивката на устните му и на ^{погръдта} ^{трещящи} широките му ноздри бе страстна и буйна. В гласа му се отключваше порой от пламенна възмъжалост. Но често горещия му взор се прибулваше от странна, кротка замечтаност и буйната му младост се смиряваше под бремето на едно необикновено дълбоко благочестие.

- Агнеса получила по един пратеник дълго писмо от брата си - каза по-малката Калоянова сестра. - Пишел много любопитни неща за венецианския дож, за сина на Исака...

Сивите очи на царя ~~блеснаха~~ ^{се присвиха}.

- Кажете ѝ веднага да го донесе. По-скоро. Защо не ми съобщихте до сега? Пратете някого. Или не, жените могат да се изплашат... Може да скрият писмото. Върви ти, Иоане. Нали знаеш къде живее вдовицата на севаста Михаила? Бургундката? По-скоро! По-скоро...

Гъста руменина покри лицето на Иоана. Но само майка му я забеляза. Познавал ли бурдундката Агнеса... Нали всяка вечер младият княз минаваше с коня си край къщата, която стръмно надничаше откъм източната страна на Царевец, над буйните води на Етъра, с плахата надежда да зърне от някое прозорче хубавото лице на Ана, ^{Смляещо като розов дигер} ^{прехтор} Покойният ~~свещен~~ Михаил, паднал убит при битката при Варна, все беше оженил за Агнеса по време на страшното латинско